

## POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania R. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

o wysokość renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową -  
stopień niezdolności do pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 19  
maja 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 18 października 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie  
obciąża odwołującego się kosztami zastępstwa procesowego  
organu rentowego.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem z 18 października 2018 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację R. N. (wnioskodawca), wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w S. z 13 kwietnia 2017 r., VI U (...), oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. (organ rentowy) z 9 kwietnia 2014 r., odmawiającej wnioskodawcy zmiany wysokości renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową i przyznającej zasiłek pielęgnacyjny.

Wnioskodawca zaskarżył powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance jej oczywistej zasadności, której wnioskodawca upatruje w naruszeniu przez Sąd Apelacyjny art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r., Nr 167, poz. 1322 ze zm., dalej jako ustawa o ubezpieczeniu wypadkowym) w związku z art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) w związku z art. 17 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu wypadkowym przez ich niezastosowanie i błędną wykładnię, sprowadzającą się do przyjęcia, że choroba zawodowa musi być wyłączną przyczyną niezdolności do pracy, aby móc uznać, że ubezpieczony jest trwale niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową. Ponadto w ocenie wnioskodawcy Sąd Apelacyjny naruszył również art. 224 § 1 w związku z art. 272 k.p.c. przez zamknięcie rozprawy mimo nieprzeprowadzenia zawnioskowanych dowodów, art. 233 § 1 k.p.c. przez niewłaściwą ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (opinii biegłych), art. 286 k.p.c. przez dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego, podczas gdy w sprawie przedstawiono prawidłową opinię oraz art. 207 w związku z art. 278 w związku z art. 227 k.p.c. przez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii zespołu biegłych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną wnioskodawcy organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikował się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, należy wykazać, że popełnione przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika. Analiza

uzasadnienia wniosku w zakresie obejmującym tę przesłankę nie pozwala przyjąć, że przesłanka ta wystąpiła.

Zagadnienie związku między niezdolnością do pracy a przebytą przez ubezpieczonego chorobą zawodową w kontekście starań ubezpieczonego o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową (art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy o ubezpieczeniu wypadkowym) było już rozważane i rozstrzygane w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się „niezdolny do pracy wskutek choroby zawodowej”. To ostatnie pojęcie było przedmiotem wykładni sądowej. Kwestia „niezdolności do pracy wskutek choroby zawodowej” odnosi się do zagadnienia związku przyczynowego między chorobą zawodową a jej prawnie doniosłymi skutkami w postaci częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy jako przesłanki odpowiedzialności za te skutki w postaci zapłaty renty z tytułu niezdolności do pracy i innych świadczeń należnych z ubezpieczenia wypadkowego, w odróżnieniu od analogicznych świadczeń przysługujących na zasadach ogólnych. Sąd Najwyższy przyjął, że uzasadnione jest ujmowanie rozważanego związku przyczynowego jako relacji, w której przyczyną jest ogół równorzędnych wobec siebie zdarzeń, bez spełnienia których skutek nie mógłby nastąpić, a zatem przyjęcie teorii równowartości warunków, zgodnie z którą szkoda jest następstwem splotu przyczyn równoważnych, obejmujących wszystkie zdarzenia pozostające w relacji przyczyna – skutek tak długo, aż hipotetyczne wyeliminowanie jednej z przyczyn doprowadzi do wniosku o niemożliwości nastąpienia danego skutku. Gdy istnieje wielość przyczyn wywołujących szkodę należy wyróżnić przypadek, gdy każda z nich mogła szkodę wywołać albo będąc ogniwem łańcucha przyczyn, albo gdy zadziałały równocześnie. W takim przypadku, gdy dochodzi do zbiegu przyczyn, odpowiedzialność za skutek zachodzi w takim zakresie, w jakim szkoda jest niepodzielnym następstwem ich wszystkich, choć stopień efektywności działania konkretnej przyczyny był mniej lub bardziej znaczący. Takie przyczyny określa się jako przyczyny istotne. Wobec powyższego niezdolność do pracy wskutek choroby zawodowej w rozumieniu art. 6 ustawy o ubezpieczeniu wypadkowym zachodzi wówczas, gdy choroba zawodowa jest istotną przyczyną częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy, co oznacza, że bez wynikającego z niej uszczerbku na

zdrowiu niezdolność do pracy nie wystąpiłaby. Taki stan rzeczy istnieje niewątpliwie, gdy choroba zawodowa sama powoduje uszczerbek na zdrowiu uzasadniający zakwalifikowanie pracownika jako częściowo lub całkowicie niezdolnego do pracy. Zachodzi on jednak również wówczas, gdy sama choroba zawodowa nie uzasadnia uznania pracownika za częściowo lub całkowicie niezdolnego do pracy, jednakże bez wynikającego z niej uszczerbku na zdrowiu niezdolność do pracy nie wystąpiłaby, ponieważ pozostałe przyczyny niezdolności, np. inne choroby, nie wystarczają do jej powstania. W takim przypadku stopień, w jakim choroba zawodowa przyczynia się do niezdolności nie ma znaczenia, ważne jest to, że przesądza ona o wystąpieniu niezdolności do pracy, stanowiąc jej istotną przyczynę (wyroki Sądu Najwyższego: z 9 grudnia 2008 r., I UK 147/08, OSNP 2010 nr 11-12, poz. 145; z 7 kwietnia 2010 r., I UK 338/09, LEX nr 604208; z 17 maja 2016 r., I UK 209/15, LEX nr 2061182; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2017 r., II UK 452/16, niepublikowane). Na gruncie rozpoznawanej sprawy, opierając swoje rozstrzygnięcie na opinii biegłych, Sądy rozstrzygnęły, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową, a pozostałe występujące u niego schorzenia są od niej niezależne.

Podnoszone przez wnioskodawcę uchybienia o charakterze proceduralnym także nie uzasadniają merytorycznego rozpoznania skargi. Pomijając już fakt, że pozostają ze sobą w sprzeczności, gdyż wnioskodawca raz twierdzi, że w sprawie była prawidłowa opinia biegłego i nie było potrzeby powoływania kolejnego biegłego, po czy stwierdza, że Sąd Apelacyjny naruszył prawo, gdyż nie dopuścił dowodu z opinii zespołu biegłych, stwierdzić należy, iż spór w sprawie sprowadzał się do faktów a nie do wykładni lub stosowania prawa. Skarżący jedynie polemizuje z dokonany ustaleniemi, z których najistotniejsze dotyczą tego, że objawy schorzeń, będących efektem choroby zawodowej nie uległy nasileniu, by uznać wnioskodawcę za całkowicie niezdolnego do pracy w związku z chorobą zawodową (postanowienie Sądu Najwyższego z 14 marca 2008 r., I UK 355/07, LEX nr 846549). Co więcej o zasadności dopuszczenia dowodu z dodatkowej opinii biegłych stosownie do treści art. 286 k.p.c., którzy wydawali już opinie w sprawie, lub z opinii dalszych biegłych czy ich zespołu, decyduje Sąd, gdy zachodzi taka potrzeba, a w szczególności, gdy przeprowadzona już opinia (bądź opinie) zawiera

istotne luki, jest nieprzekonująca, niekompletna, pomija lub wadliwie przedstawia istotne okoliczności, nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, jest niejasna, nienależycie uzasadniona czy nieweryfikowalna (wyrok Sądu Najwyższego z 10 kwietnia 2018 r., I UK 67/17, LEX nr 2490071). W niniejszej sprawie wnioskodawca zmierza jedynie do przyjęcia przez Sąd za uzasadnioną lub przeprowadzenia takiej opinii, która będzie dla niego korzystna. W judykaturze można uznać za utrwalony pogląd, że samo niezadowolenie strony z oceny przedstawionej przez biegłych nie uzasadnia potrzeby dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii innych biegłych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 6 października 2009 r., II UK 47/09, LEX nr 559955 i powołane tam orzecznictwo).

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, odstępując od obciążenia wnioskodawcy kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego na zasadzie art. 102 k.p.c.